Ч. 87 Четвер 20 цьвітня (3 мая) 1900. Рік X

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за вложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостсвах на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Сойм краєвий.

Вчерашне засїданє зачало ся о $10^1/_2$ год. рано; послів явило ся досить.

Перед приступленєм до дневного порядку відповідав комісар правительственний ґр. Лось на дві інтерпеляциї пос. Абрагамовича в справі побільшеня військової поліциї у Львові і в справі участи краю в державних консумцийних податках, і на інтерпеляцию пос. ґр. Голуховского в справі ґрунтів громади Зеленої, положених в Росиї. — Пос. Вайгінґер відповідав на інтерпеляцию п. Новаковского в справі надужить війта Глиньского в Вишатичах, пов. перемиского. На порученє Виділу краєвого переведено шконтрум в громадскій касї в Вишатичах, і викрито, що Глиньский допустив ся спроневіреня громадских фондів на суму 1080 зр.

Відтак по відчитаню петиций, приступлено до дневного порядку. Радї повітовій в Березові уділено дозвіл на побиранє мита на дорозї Березівско-Риманівскій з галузию до Коросна.

Наступило тепер докінчене розправи над школами середними.

При точцї 8 внесень комісиї о заснованю висших шкіл виділових мужеских (після внеску п. Абрагама) промавляв довше п. Романович і піддав критицї предкладану школу виділову. Доказує, що такі школи не зарадять переповненю в школах середних, противно они вимагають нових сил учительских, на котрих брак наркає ся в школах середних. Школи такі підлягали би під юрисдикцию сойму, але не є виключене, що овласть над ними посягало би правительство; отже край на тім не зискав би, а поносив би лише кошти, котрими можна би причинити ся до основуваня шкіл середних. Вкінци заявив, що буде голосувати против внесень комісиї.

П. Бобжиньский станув в оборонї внесень комісиї о висшій школї виділовій і збивав докази п. Романовича, що то має бути виключно школа на дюрністів. Бесїдник боронив і дюрністів перед погорджуванєм ними, а за причину уважає то, що они не мають „фахового" образованя і рекрутують ся з ґімназиястів та инших заведень шкільних, котрі з ріжних причин мусїли опустити школу. Сему зарадять висші школи виділові, а рівнож будуть достатчували кандидатів на писарів, бухгальтерів до ріжних фабричних заведень. Доказує, що до таких шкіл виділових знайде ся досить відповідних учителїв з кваліфікацию до шкіл виділових і сим отворить ся аванс для пильних а спосібних учителїв народних. Школи такі будуть основувані у Львові і в Кракові, а доперва пізнїйше в менших місках, коли покажуть ся відповідними і практичними.

Відтак замкнено дискусию, а позаяк до голосу записаних було кількох бесїдників, вибрано ґенеральних бесїдників. П. Роттер вибраний бесїдником „против", заявив, що находить ся в щасливім положеню, що не потребує виступати против краєвої ради шкільної, але против внесень комісиї. Полемізував довший час з виводами п. Бобжиньского. Виказував, що школи такі не будуть практичні, хоч се заповідає наперед п. Бобжиньский. Домагає ся доповненя теперішних 3 клясових шкіл виділових торговельними курсами.

П. кн. Чарторийский говорив „за". Покликував ся на петицию Краківского товариства педаґоґічного, домагаючого ся основуваня висших шкіл виділових. Опісля оборонював довше внески комісиї і заявив, що за ними буде голосувати.

Послїдне слово забрав справоздавець пос. Абрагам і збивав арґументи контрбесїдників. Школи такі — після гадки пос. Абрагама — зарадять тому, що не буде малконтентів, котрі виходять з недокінчених ґімназиястів.

Пос. Крамарчик домагає ся в імени свого сторонництва поіменного голосованя над резолюцию п. Роттера (доповненя 3-клясових шкіл виділових 3 лїтними курсами торговельними).— Резолюция пос. Роттера упала; за голосовало 34, а против 72 послів.

Пос. Целецкий підносить, що до сойму внесло одно товариство краківскої молодежи петицию в справі науки релїґії. Називає се потїшаючою появою, що молодїж сама відчуває потребу науки релїґії. Домагає ся, щоби добір катихитів в школах був відповідний і щоби звернено більше уваги в школах на науку релїґії.

Справоздавець пос. Абрагам згодив ся на сю резолюцию, по чім палата ухвалила внесок комісиї: візвати правительство до предложеня проекту закона о висших школах виділових.

---

55)

Передрук заборонений.

ДОНЬКА КОРОЛЯ ЄГИПЕТСКОГО.

Історична повість Юрия Еберса

(Авторизований переклад з шіснайцятого німецкого видання.)

Переклав Кирило Вербин.

(Дальше).

ГЛАВА ОДИНАЙЦЯТА.

Фанес правдивою аттийскою бистроумностию зміркував по тім, що чув правдивий стан річи в сїй сумній справі; ба, він здогадав ся зараз і того, що тут дїлала чиясь злобна рука, бо працї ніж Бартї не міг инакше дїстати ся на висячі городи, лиш хтось мусїв єго підкинути.

Підчас коли він то підозріне висказував королеви, ввели булавоносцї старшого єрея Оропастеса до сьвітлиці.

Король грізно подивив ся на него і спитав єго відразу: Чи ти маєш брата?

— Маю, мій королю. Нас двох лишило ся ще живучих із шестеро дїтий; мої родителї....

— Чи той твій брат старший, чи молодший від тебе?

— Я був найстаршим з нас всїх, підчас коли він, наймолодший, уродив ся мому батькови на радість в єго старости.

— Чи ти добачив то, що він дуже подібний до одного з моїх свояків?

— Добачив, мій королю. Ґавмата так подібний до твого брата Бартї, що єго завсїгди в єрейскій школї в Раґе, де він єсть ще й нинї, назвивано королевичем.

— Чи він послїдними часами був у Вавилонї?

— Послїдний раз на новий рік.

— А ти правду кажеш?

— Моя одїж і мій уряд стягнули би на мене подвійну кару, як би з моїх уст вийшла брехня.

Король при тих словах почервонїв ся з гнїву і крикнув: А мимо того ти брешеш, бо Ґавмата був тут вчера вечером! Ти дрожиш не без причини.

— Моє житє в твоїх руках; мимо того я, старший єрей, присягаю ся на найвисшого бога, котрому я вірно служив трийцять лїт, що не знаю нїчого о тім, що мій брат був вчера у Вавилонї.

— Твоє лице показує, що ти правду кажеш

— Таже ти знаєш, що вчерашного великого дня я анї на хвильку не відступив ся від тебе.

— Я то знаю.

І знов отворили ся двері, щоби впустити дрожачу Мандану. Старший єрей видивив ся на ню здивований, і як би хотів єї щось спитати ся. Бачного ока придивляючого ся короля не уйшло, що покоєва стоїть в якійсь звязи з Оропастесом, длятого спитав ся єго, не зважаючи на дрожачу дївчину, що лежала у єго ніг: Чи ти знаєш отсю людину?

— Знаю, мій королю. Она через мене дїстала посаду найстаршої над всею челядию у — нехай їй Аврамазда простить — у доньки єгипетского короля.

— Звідки ти, єрей, приходиш до того, виробляти сїй молодій людині посаду?

— Єї родителї умерли на ту саму пошесть, що забрала і моїх братів. Єї батько був всечестним єреєм і приятелем нашого дому; длятого взяв я дївчину до нас, памятаючи на високу науку: „Коли не даш нїчого чистому мужеви і єго вдовици та сиротам, то чиста, приклонна земля викине тебе межи жалячу кропиву на муки і в найстрашнїйші місця". Отже я став єї кормителем і казав виховувати єї разом з моїм братом, аж він пішов до єрейскої школи.

Король глянув на Фанеса і оба зрозуміли себе, а відтак спитав: Длячож не задержав ти дївчини, котра працї красно росла, при собі?

— Коли она дїстала ковтки, здавало ся менї, що то яло ся віддати дївицю з мого єрейского дому і постарати ся для неї о самостійну будучність.

— А чи она коли вже дійшла до лїт, видїла ся з твоїм братом?

— Так, мій королю. Кілько разів Ґавмата приїхав до мене, позваляв я єму сходити ся з Манданою як з сестрою; але коли я пізнїйше добачив, що до дитинячої дружби стала прилучати ся і пристрасть молодости, то я постановив віддати дївчину з дому.

— Знаємо досить — сказав король і дав

В дальшій нараді реферував пос. Меруновичь справоздане комісиї громадскої в знаній справі злуки Сколе село зі Сколем місто. — За злукою промавляв маршалок стрийский пос. гр. Кл. Дідушицкий.

Против промавляли пп.: Станьковський, Бойко і Вахнянин. По промові референта пос. Меруновича сойм ухвалив внесене комісиї. — На тім закінчено засідане і назначено слідуюче на нинї.

Новинки.

Львів дня 2-го мая 1900.

— Впреосьв. Северин Моравский, лат. архиепископ львівский, помер нинї о 3-ій год. рано, в 82-ім році житя. Покійний родив ся 1819 року в Сільци коло Підгаєць. До школь ходив в Бучачи, Бережанах, Тернополи і у Львові, скінчив права і в р. 1841-ім вступив до служби державної в прокураториї скарбу, де перебув 8 літ. В р. 1849-ім вступив до духовної семинариї і в 1851 р. висьвятив ся. Від р. 1862 належав до складу лат. консисториї у Львові. Епископом став в р. 1881, а львівским архиепископом в 1885 р. Похорон відбуде ся імовірно в суботу.

— Почтові трафіки по селах. Заряд почт рішив, що на будуче будуть заводити ся по селах, де нема условий до заведеня почтового уряду, т. зв. почтові трафіки. Круг діланя тих трафік має обіймати продаж почтових значків (марок), приниманє і видаванє звичайних листових посилок (листи, кореспонденти, друки, часописи, товарові прібки) і доручуванє повідомлень про надійшовші до властивого почтового уряду посилки, переказн і пакети. Принятє посилок за рецепісом не належить до почтової трафіки, але наступить так само як і відобранє посилки за рецепісом але на ризико і кошти висилаючого, вглядно відбираючого. Заряд почтових трафік буде відданий особам, що заслугують на довірє, котрі до сего заявлять готовість в інтересі місцевого населеня. Они можуть на жаданє одержати відповідне винагороджене. В засаді почтові трафіки мають бути всувані в істнуючі почтові шляхи і дороги, котрими переходять сільскі листоноси. В проектї є також, після потреби і о скільки позволять дотичні кредити, заведене специяльних курсів в ціли урядженя комунікациї з найблизшим почтовим урядом.

— Про руский театр, перебуваючий тепер в Кракові, дуже похвально висказують ся краківскі часописи. Czas пише: „З артистів, що брали участь в вчерашнім представленю (в неділю: „Не ходи Грицю на вечерницю“), треба відзначити п. Осиповичеву, дуже добру характеристичну акторку, п. Лопатиньску, обдарену сильним і звучним голосом, пп. Григоровича, Поліщука і Гембіцього. Пан Стадник відзначає ся незвичайною зручностию в танцю. Публика заповнила салю, приймаючи артистів дуже прихильно. На осібну згадку заслугують хори, знаменито вишколені і посїдаючі, як видно, кілька гарних голосів“.

— На виставі парискій лучили ся сими днями дві нещастні пригоди. Дня 29-го цьвітня завалив ся один приватний міст (що лучив Марсове поле з панорамою Globe celeste) і засипав прохожих. Сїм осіб погибло на місци, а з десяти осіб тяжко ранених, дві померли опісля. Ще не проминуло прикре враженє з сеї пригоди, а зараз наступила друга: в гали машин на виставі заломило ся руштоване і два робітники погибли на місци, а двох сильно покалїчило.

Господарство, промисл, торговля, гігієна і вихованє.

Ради господарскі.

— Ублагороднюванє ростин. (III). По тім, що сказано, легко можна зрозуміти, як великої ваги єсть мяска для житя ростини. Треба ще й то додати, що мясчина єсть дуже вражлива на вплив воздуха. Хто коли займав ся щепленем, або хоч би лиш перекроював ростини і дивив ся уважно на їх перекрій, міг добачити, що там де в перекрою зразу було видко ясну обручку мясчини, она в короткім часї жовкне, стає ясно жовта а чим довше стоїть під впливом воздуха, тим більше робить ся темна, аж наконець стає темнобрунатна. То повмирали тонесенькі і делїкатні клїточки ростини під впливом воздуха і длятого она вже не могла би рости. Отже коли при щепленю возьмемо такі зрізи, де мясчина в них вже завмерла, або коли підклад (дичка) буде мати таку мясчину, то щепа не прийме ся. Із сказаного виходить дальше, що зріз і підклад мусять дуже докладно сходити ся з собою як раз в тім місци, де єсть мясчина, бо инакше не зростуть ся. Се пояснює нам також, длячого очкованє (вирізуванє очка з корою) і вкладанє его під кору на мясчину підкладу найборше ще удає ся і чому ростини в сїм случаю найсильнїйше зрастають ся. Розуміє ся, що ту операцию треба робити дуже острим ножем, бо тупий лиш подушить та порозриває тонесенькі клїточки і они не будуть могли рости. По доконаній операциї обвязуємо зранене місце лиш на то, щоби тим викликати знов тисненє кори, котре по розрізаню устало було; длятого не треба анї за міцно анї за вільно звязувати. В першім случаю творили би ся лиш дуже трудно мяскові клїточки і зріз би зеленїв ся але по якімсь часї все таки знидїв би; в послїднім случаю клїточки мясчини в підкладї (дичцї) так би сильно розрастали ся, що відсунули би зріз в гору і він не міг би зрости ся. Рану затикає ся відтак для приступу воздуха плинною мастию городничою, але не треба гадати, що на то звязує ся, щоби не було приступу воздуха і нїколи не треба того робити. Ще й то треба тут згадати, що найлїпше замашувати мастию лиш краї рани, а нерозрізане місце лишати зовсїм чисте. Наконець треба й то знати, що не добре єсть, як то нераз роблять, обтинати на підкладї всї дикі пагінцї зараз при защепленю. Соки в ростинї кружать тим сильнїйше, чим більше на нїй листя і пагінцїв. Фаховий чоловік уміє скористати з того і прищіплює свій зріз під зелене місце дикого пагінця. Коли зріз або очко прирoсте, що буває до 14 днів, то розвязує обвязку на защіпленім місци і аж тогди обтинає ся дикі пагони в міру того як розвиває ся защеплений зріз. При

старшому еревви знак, щоби відійшов. Відтак глянув на дівчину і крикнув до неї: Встань!

Мандана ледви могла удержати ся на ногах, так дрожала і трясла ся. Еї здорове лице стало блїде як смерть, а еї рожеві губи аж посинїли.

— Розповідай, що знаєш о вчерашнім вечери; але памятай, що за брехню смерти поживеш.

Під перепудженою ноги так трясли ся, що ледви могла стояти і зі страху не могла і слова промовити.

— Моя терпеливість коротка! — крикнув король до неї знову.

Манданою кинуло і она стала ще більше блїда і таки вже зовсїм не мала сили говорити. Тогди приступив Фанес до розгніваного короля і попросив его тихцем, щоби позволив ему розпитувати дівчину. Коли еї спитати по доброму, то она буде говорити.

Камбізес пристав на то охотно і стало ся так, як Атинець казав; бо ледви він їй сказав, що всї присутні прихильні для неї, та поклав їй руку на плече і став їй договорювати, як з еї очий полляли ся сльози струями і она відзискала мову, тепер вже заходячись від плачу, розповіла все, що знала та не замовчала і того, що Боґес помагав до тих сходин, а відтак закінчила словами: Я знаю, що мене жде смерть та що нема гіршої невдячнїйшої людини на сьвітї; але всего того нещастя не булоби, як би Оропастес позволив був свому братови оженити ся зі мною!

При сих словах, вимовлених з тугою она знов розплакала ся, підчас коли всї поважні слухачі, а навіть сам король не могли здержати ся від тихого сьмиху.

Той усьміх уратував дівчині тяжко загрожене житє. Але Камбізес потім всїм, що чув, ледви чи був би усьміхнув ся, як би Мандана з тим делїкатним інстинктом, який женщинам як-раз в хвили грозної небезпечности стає в пригодї не уміла була підхопити его з его слабої сторони і використати. Тому то она розповідала довше як потреба, про ту радість, яку зробили Нітетисї дарунки короля.

— По тисяч разів — розповідала она — цїлувала моя панї всї ті річи, які їй принесено від тебе, о королю; але найчастїйше тулила до уст ту китицю цьвітів, яку ти їй перед кількома днями власноручно нарвав. А коли китиця зачала вянути, то она вибирала з неї цьвітку за цьвіткою розкладала старанно листочки, клала їх межи два вовняні платки і власноручно ставила на них свою тяжку золоту шкатулку від мастий, щоби їх засушити і сховати собі на памятку твоєї ласки!

Коли побачила, що лице еї строгого суддї при сих словах повеселїйшало, то набрала нової відваги і вкладала своїй панї в уста такі солоденькі слова, яких та нїколи не говорила, та казала, що она, Мандана, чула по сто разів, як Нітетіс з невисказаною ніжностию вимавляла крізь сон імя „Камбізес“. Накінець закінчила тим, що з плачем стала просити помилуваня.

Король споглядав на ню без гнїву але з безмежною погордою, копнув еї ногою і крикнув: Вступи ся менї з очий, ти суко! Така кров як твоя лиш занечистила би топір ката! Вступи ся менї з очий!

Мандана не дала ся довго просити. Слова „вступи ся менї з очий“ звучали для неї як би яка солоденька музика. Она що сили пігнала через просторі подвіря палати, а коли вибігла на улицю, кричала до людий, що там стояли товпами, раз по раз як би яка шалена: Я вільна! Я вільна!

Ледви що она вийшла з салї, як увійшов Датіс, око короля, і приніс вість, що надармо шукали всюди за полковником від евнухів. Він в якийсь загадочний спосіб щез десь з висячих городів, але він, Датіс, наказав своїм людем приставити втїкача живцем або й неживого.

Король на ту вість вхопила знову ярість і він загрозив урядникови безпечности, котрий з розвагою не казав вічного королеви про заворушенє в народі, тяжкими карами, скоро не зловить втїкшого аж до рана слїдуючого дня.

Ледви що він то сказав, як булавоносець привів евнуха від матери короля, котра прислала его просити короля о розмову з нею.

Камбізес не надумуючись вволив слїпій еї бажанє, подав Фанесови руку до попілованя, рідку ласку, яку оказував лиш своїм столяниням, і сказав: Всїх увязнених випустити зараз на волю. Ідїть до своїх синів, батьки, що тількo налякaсте ся страху і скажіть їм, що можуть бути певні моєї королївскої ласки. Для кождого з них в нагороду за віч невинного увязненя знайде ся чей сатрапія. А тобі, мій еллиньский приятелю, я найбільше вдячний. А щоби тобі відвдячити ся і привязати тебе до мого двора, то прошу тебе, скажи нашому скарбникови нехай виплатить тобі сто талентів [1]).

— Такої великої суми — сказав на то Фанес і поклонив ся — ледви чи буду міг ужити.

— То розтрать еї! — відповів король і усьміхнув ся весело і вийшов в супроводї двірских урядників з сьвітлицї, сказавши ще до Фанеса: „До звиданя при пирі!“

* * *

Підчас коли то діяло ся, панував в коминатах матери короля глубокий сум. Касандана довідавши ся змісту листу Нітетіси до Бартї повірила в невірність Єгиптиянки, підчас коли свого улюбленого сина уважала за невинного. Комуж мала на будуче вірити, скоро дївчина, в котрій она виділа доси лиш саму честноти жіночі, була підлою невірницею, скоро найблагороднїйші молодцї могли бути фальшивими сьвідками!?

Нітетіс була для неї більше як би померлою; Бартя, Кревус, Дарій, Ґіґес, Араспес, в котрими всїма серце еї було звязане союзом крови і дружби, так як би й не жили для неї. А она навіть не могла дати волю свому горю,

[1]) 270.000 зр. або 540.000 К.

ублагороднюваню великих дерев не можна всего дикого дерева обрізувати, бо оно удушило би ся своїм власним соком; длятого то городники в такім случаю лишають на дереві по кілька галузий, щоби они тягнули соки. — Річ ясна, що як зрізи так і підклади мусять бути зовсім здорові. Зрізи позрізувані в осени, треба длятого через зиму старанно переховати, щоби они на весну були ще здорові і добрі до щепленя. Чи зрізи здорові можна найлїпше переконати ся по мясці; коли она в зимі з якої небудь причини стала брунатна, то шкода всего заходу, бо щепа не прийме ся. Ублагороднювати можна в котрій небудь порі року, скоро підклади (дички) мають соки, а то можна легко пізнати по тім, що кора легко відстає і коли суть зовсім „спілї" зрізи, т. є. з розвиненими вповнї пупінками. Рожі н. пр. ублагороднювано давнїйше звичайно від липня до серпня; нинї ублагороднюють городники свої дички вже в цьвітни і маю, бо потрібні очка можуть легко дістати з оранжерий. — Зберім же тепер все ще раз коротко: Оперативного ублагороднюваня уживає ся тогди, коли хочемо розмножити такі ростини, котрі розмножувані з зерна виродили би ся. Якого би не уживало ся способу ублагороднюваня, треба памятати на то, щоби мясчина зрізу і підкладу докладно до себе приставали. Нитка до звязуваня не служить до затиканя рани для приступу воздуха лиш для мірного тисненя, котрого кора в зраненім місци не може виконувати. Успіху можна лиш тогди сподївати ся, коли зрізи і підклади суть зовсїм здорові.

— Як робити масло. Скількість і доброта масла зависить не лиш від самого сирого материялу, значить ся від молока і сметани але також в значній мірі і від того, як робить ся масло. Длятого треба запамятати собі отсї правила: Перед робленем масла треба завсїгди масничку виполокати, в лїтї студеною в зимі теплою водою. Дальше треба уважати на то, щоби сметана мала відповідну теплоту (температуру), бо від того зависить не лиш чи масло борше або поволїйше буде робити ся, але також чи его більше чи менше зробить ся і чи оно буде більше або менше смачне. Пересічно треба для солодкої сметани 11 до 12, для квасної 14 до 16 степ. Цельзия. Длятого то звичайно лїпше робити масло лїтом перед полуднем як по полудни, коли більша спека а знов на відворот в зимі. Коли теплота за мала, то масло робить ся за поволи, робить ся его мало, не хоче ся збивати і не дає ся виробити; коли за тепло, то масло буде рідке, лишає ся в нім богато пісного молока і не можна его з него виполокати. Піднести або обнизити теплоту можна в той спосіб, що сметану після потреби вкладає ся в бляшаній посудинї або до теплої або до студеної води. Але ніколи не повинно ся доливати води до сметани. Скількість і доброта масла зависить дальше від робленя, а то знов від материялу. Солодка сметана потребує більшого руху як квасна. Пересічно в масничках з толоком треба бити 70 разів на мінуту, при масничках з стоячими валками до обертаня треба при квасній сметанї обернути 115, при солодкій 95 разів. Коли робити борзо, за то масло борше зробить ся, але его буде менше бо будуть збивати ся лиш більші грудки. Коли робити за поволи, то тратить ся значно смак масла. Щоби о скілько можна як найбільше зробити масла, то не треба до звичайної маснички наливати більше як до половини. По зробленю масла треба масничку зараз добре вимити, а масло незадовго виробляти, бо оно стратить полиск.

— Нищене блошки стрибки. Малесенький хрущик, котрий скаче як блоха, появляє ся на таких ростинах, як капуста, редьква, ріпак, гірчиця і т. п. нераз в такій масї, що робить страшенну шкоду, бо нищить всю молоденьку розсаду. Хрущик сей єсть зеленяво синої барви з чорними ріжками а его личинка видає листочки. Разом з сим хрущиком появляє ся ще й другий, блошка смугована. Оба ті хрущики роблять далеко більшої шкоди, як їх личинки (червачки), бо кидають ся на молоденькі ростини і обїдають їх. Найбільшу шкоду роблять в городах, але також і на полях, іменно на ріпаку. Зовсїм певного способу на винищене сего шкідника доси не придумано, длятого треба его безнастанно нищити як лиш можна. Отже насамперед знає ся, що блошка не любить вогкости, длятого дуже добре єсть поливати часто розсаду крізь ситце. Підливанє ще й причиняє ся до того, що ростина борзо росте, а тогди блошка їй менше шкодить. Також має бути дуже добрим способом посипати розсаду, коли ще роса на ній, мілко пересїяним попелом з дерева. Добрий єсть слїдуючий механїчний спосіб: На дощинку завбільшки лопати прибиває ся кілки, на яких 8 центим. довгі, а так далеко один від другого, як н. пр. зубцї в граблях. Дощинку з зубцями прибиває ся ще до держака і намащує ся еї, але не зубцї мазею, або чим небудь иншим липким. Дощинкою тою суне ся зрана, коли блошка найбільше скаче, по розсадї так, щоби она пересувала ся межи зубцями. Тим способом вистрашує ся блошки, і они скачуть та приліплюють ся до дошки, а тогди їх нищить ся. Розуміє ся, що треба уважати на то, щоби розсади не занечистити мазею.

Вісти господарскі, промислові і торговельні.

— Стан засївів. Після Rolnik-а засїви опізнені в краю внаслїдок студени в марті і в першій половині цьвітня тепер в повнім ходї а в декотрих сторонах середної і західної Галичини навіть вже покінчені. Бураки і бараболї садять вже також в многих сторонах. Озимини вийшли дуже неодностайні а особливо пізнїйші жита дуже зрідли і вимокли — ранні суть лїпші, але також показали ся плїхті від того, що випріли під водою або ледом. Пшеницї представляють ся трохи лїпше, особливо пізнїйші. Ріпаки лиш вимково добрі а по найбільшій части лихі. Взагалї стан озимин треба уважати за дуже некористний.

— **Ціна збіжа у Львові** дня 2-ого мая: Пшениця 7·75 до 8·— Кор.: жито 5·80 до 6·—; овес 5·30 до 5·60; ячмінь пашний 5·— до 5·25; ячмінь броварний —·— до —·—; горох до вареня 6·75 до 15·—; вика 6·75 до 7·50; сїмя льняне —·— до —·—; сїмя конопельне —·— до —·—; біб —·— до —·—; бобик 5·50 до 6·—: гречка 8·75 до 9·—; конюшина червона —·— до —·—; біла —·— до —·—; тимотка —·— до —·—; шведска —·— до —·—; кукурудза стара 6·— до 6·50; хміль—·— до—·—; ріпак 11·— до 11·30. Все за 50 кільо loco Львів.

бо мусїла втихомиряти вибуху розпуки своєї шалїючої дитини.

Атоса виробляла таке, як колиб з розуму зийшла, коли довідала ся о вироку смерти. Умірність, якої набрала від того, що приставала з Египтянкою, покинула еї, так довго зздержувана нагальність виступила тепер з подвійною силою.

Всїх, що доси були для неї дорогими, мусїла она тепер зараз стратити, і Нїтетісу, свою одиноку приятельку, і Барт'ю, котрого любила з цїлої душі, і Дарія, котрого она, а то она тепер відчувала, поважала не лиш яко того, що їй уратував жите, але й полюбила з цїлою щиростию своєї першої любови, та й Крезуса, до котрого привязала ся була як донька.

Она роздерла на собі одежу, рвала собі волосе з голови, називала Камбізеса потворою, а кождого, що вірив у вину так добрих людий, засліпленим і божевільним. Відтак мало не минала ся з плачу і в покорі молила ся до богів, а за кілька хвиль заклинала свою матір, щоби та ішла з нею на висячі городи і там разом з нею слухала оправданя Нїтетіси.

Касандана старала ся успокоювати нагальну дївчину, і доказувала їй, що булиби надаремні всї змаганя поговорити з Нїтетісою. Тогди стала Атоса знов шалїти як скажена, аж наконець змусила старуху, що та з материньскою строгостию наказала їй замовкнути та винести ся до своєї спальнї, коли вже мало свитати.

Дївчина послухала приказу слїпої але не лягла спати, лиш сїла собі на високе вікно, що виходило в ту сторону, як були висячі городи. Заплаканими очима споглядала на той дім, де еї подруга, еї посестра сидїла самотна, опущена, в заточеню, і дожидала огидної смерти. Нараз як би сильнїйша воля оживила еї від плачу утомлені очи, і замість споглядати в безконечну даль, вдивила ся она в якусь чорну точку, котра від сторони дому Египтиянки в простій лінії летїла до неї і ставала щораз більшою і виразнїйшою, аж наконець спустила ся на кипарис саме перед еї вікном.

Тогди то відразу щез смуток з еї миленького лиця; відотхнувши глубоко, плеснула она в долонї і відозвала ся: О, видиш, то птиця Гомаї! [2]) Птиця щастя! Тепер вже все добре закінчить ся!

Та сама райска птиця, на вид котрої Нїтетіс зазнала в своїм серци так чудної відради, зробила і Атосї нову надію.

Роздивляючись, чи еї хто не видить, подивила ся до города. Коли переконала ся, що там нема нікого, крім старого городника, зіскочила так жваво як серна з вікна, урвала кілька рож і галузок кипарису і підійшла до дідуся, котрий покивуючи головою, дивив ся на то, що она робить.

Примилюючись погладила она старого по лици, вложила цьвіти в его опалену руку і спитала: Чи ти мене любиш, Сабацес?

— О, панї! — сказав лиш на то у відповіди старик, і щиро сердечно притулив собі до уст кінчик одежи королївскої доньки.

— Я тобі вірю, дїдусю, і хочу дати тобі доказ, що маю довіре до мого старого, вірного Сабацеса. Сховай добре отсї цьвіти і побіжи борзо до палати короля. Скажи, що ти нїби приніс овочі до столу. Коло вартівнї „безсмертних" держать мого бідного брата Барт'ю і Дария сина благородного Гістаспеса, увязнених. Постарай ся о то, щоби їм обом зараз передали, але чуєш, зараз, отсї цьвіти і сердечне поздоровленя від мене.

— Сторожі не допустять мене до увязнених панів.

— Возьми отсї перстенї і уткни їх їм в руку. Годіж бідним заказати, щоби натїшили ся цьвітами!

— Спробую!

— Я знала, що ти мене любиш, мій добрий Сабацесе! Иди ж отже борзенько і зараз вертай!

(Дальше буде).

[2]) Райска птиця називає ся по перски Гомаї.

Телеграми.

Відень 2 мая. Wiener Ztg. оголошує відручні письма цїсарскі до міністра заграничних справ ґр. Ґолуховского, президента австрийських міністрів дра Кербера і президента угорских міністрів Селя в справі скликаня спільних делеґаций на 12 мая.

Праґа 2 мая. Сойм приймив внесенє пос. Крамаржа, аби кождого року вставляти до буджету по 20.000 К. на закупно діл штуки.

Берлин 2 мая. В родиннім обідї, що буде виданий в честь Цїсаря Франц Йосифа возьме участь лише найблизша родина цїсарска. Рівночасно відбуде ся у секретаря державного ґр. Більова свідане в честь ґр. Ґолуховского. В недїлю о $1\frac{1}{2}$ годинї в полудне відбуде ся свідане в австро-угорскій амбасадї, на котрім буде також Цїсар Франц Йосиф.

Кімберлей 2 мая. Доносять з Вінтзортон, що Бури займили ту місцевість і ставлять Анґлїйцям сильний опір.

Льондон 2 мая. Бури напали вчера на Анґлїйцїв, аби займити хребет гір. Ген. Френч відпер їх. Борба тревала цїлий день.

За редакцию відповідає: Адам Крахтовецкий.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).